

Alegreu-vos, per Josep M. Solà

Dv, 14/12/2012 per Catalunya Religió

[L'opinió publicada](#)

Un terme, que, aparentment pot semblar una floritura de llüiment, esdevé de gran contingut si s'analitzen les seves arrels en les experiències de salvació del poble d'Israel consignades en l'Antic Testament. Un nou comentari de Josep M. Solà davant les lectures d'aquest diumenge.

ALEGREU-VOS

L'austeritat litúrgica dels temps d'Advent i de Quaresma té un toc d'alleujament, manifestat emblemàticament per els termes llatins "Gaudete" i "Laetare" que introduïen les segones lectures dels diumenges 3r i 4rt respectivament, quan els textos es llegien en llatí.

El text de la segona lectura d'aquest diumenge (Fl 4,4-7) tradueix ,doncs, el terme "Gaudete" per "visqueu contents". Ens trobem en les recomanacions finals de la carta als Filipencs i Pau repeteix aquí una expressió, que ja ha usat a 1 Te 5,16. L'alegria és el resultat del convenciment que el Senyor és a prop i, equivalentment, que la salvació definitiva també és a prop. Pau estableix un nexa entre alegria i salvació que trobem molt present en l'Antic Testament.

La contemplació de la creació i de les obres bondadoses i salvadores de Déu dona alegria. Així Sara, muller d'Abraham, en veure que tindrà un fill, tot havent-li passat l'edat d'engendrar, es posa a riure (Gn 18, 11-15). En els salms, on el tema de l'alegria és intensament present, trobem la invitació a alegrar-se en veure el dia de la victòria de Jahvè: "Avui és el dia que venç el Senyor, alegrem-nos i celebrem-ho" (118,24). Altres passatges insisteixen en la mateixa idea: "Cantaré les teves meravelles saltaré de goig i ho celebraré" (9,2b.3a); "Senyor quin goig em donen les teves obres" (92,5); "Que els justos s'alegrin en veure-ho" (107,42).

Un altre motiu d'alegria molt present a l'Antic Testament és el que prové de la consciència de sentir-se salvat, d'experimentar la salvació, que s'ha esdevingut o que s'acosta. Així el segon Isaïes dirà: "Esclateu amb crits d'alegria. El Senyor ha alliberat el poble de Jacob" (44,23; 48,20). I Anna, la mare de Samuel, en veure que ha infantat a les seves velleses dirà. " Sóc feliç perquè Déu m'ha salvat" (1 Sa 2,1). Aquest pensament es repeteix en els salms: "El meu cor s'alegra perquè em salves" (13,6 i semblant 35,9); i la salvació, entesa com alliberament de la mort fa dir: "El meu cor se'n alegra i faig festa tot jo... no abandonaràs la meva vida en mig dels morts" (16,9s).

El verb grec, que en el text de Filipencs convida a l'alegria és "khaîrô", el mateix amb que Gabriel es dirigeix a Maria (Lc 1,28). En Lluc se li dona el sentit de saludar, però pot voler dir també alegrar-se. Maria és invitada a alegrar-se pel que Déu realitzarà amb la seva aportació. També s'alegra Joan Baptista en el si d'Elisabet (Lc 1,41) i l'àngel anuncia als pastors la bona nova, que ha de portar una gran alegria al poble (Lc 2,10). Aquests passatges de Lluc del relat de la infància mostren la connexió entre alegria i adveniment de la salvació.

Sorprèn que Pau, en una situació d'estretor i necessitat (Fl 4,12s) inviti i encoratgi als membres de la comunitat de Filipis a estar contents. No ha de causar cap estranyes si es té en compte el passatge en que Jesús, en la darrera de les benaurances de Mateu, diu: "Feliços vosaltres quan, per causa meva, us insultaran, us perseguiran i escamparan contra vosaltres tota mena de calúnia. Alegreu-vos i celebren-ho" (Mt 5,11). Aquesta alegria, que no es pot perdre ni en temps de persecució, que és un fruit de l'Esperit Sant (Gl 5,22) i que va estretament lligada a l'experiència de la salvació és la que desitja Pau pels seus estimats filipencs. No és una expressió de lluïment, sinó un terme de gran pes teològic que descriu una actitud, que pren model en l'experiència de salvació, que durant un temps molt llarg ha fet el poble d'Israel.

Diumenge 3r d'Advent

16 de desembre de 2012